

KALABALIKTA YALNIZ

JOE CREWS

Alone in the Crowd
Turkish translation

Telif hakkı © 2006, 2023
yazan Lu Ann Crews
Tüm hakları Saklıdır.

Yayınlayan:
Amazing Facts International
P.O. Box 1058
Roseville, CA 95746-8058
800-538-7275

www.AmazingFacts.org
www.AmazingFactsTürkiye.com

KALABALIKTA YALNIZ

JOE CREWS

İçindekiler

Kalabalıkta Yalnız	2
Duyguları Takip Etmek Veya Kalabalığa Uymak	5
Gerçeği Anlatmak Kolay mı?	9
“Pek Saygın Şeylerin” Tehlikeleri	12
Duyguları Takip Etme Yanılgısı	16
Eylem veya Tepki	20
Tepkisel Durumlarla Başa Çıkma	25

Son zamanlarda, Kutsal Kitap ölçeğinde oldukça düşük yere sahip küçük bir deniz yaratığı hakkında bazı çok ilginç şeyler keşfettim. Kirli karides, deri değiştirme adı verilen bir süreçle yılda altı veya sekiz kez olağanüstü bir şekilde kıyafet değiştirir. Anlaşılacağı üzere eski derinin altında yeni bir kıyafet büyümeye başlar. Karides, kayaların üzerinde gezinerek, eski dış tabakayı parçalamaya ve gevşetmeye başlar, bu da çok geçmeden tamamen dökülerek alttaki şık yeni kaplamayı ortaya çıkarır.

Her deri değişimi sırasında başka bir büyüleyici olay meydana gelir. Bazı yerleşik ilkel içgüdülere tepki olarak her karides, kafasındaki özel bir yere kasıtlı olarak bir kum tanesi yerleştirir. Her deri değiştirme döngüsünde, küçük taş yani kum tanesi eski deri ile birlikte atılır ve yerine dikkatlice yeni bir kum tanesi koyulur.

Bu taşlar benzersiz işlevleri nedeniyle “statü taşları” veya ayakta durma taşları olarak adlandırılmıştır. Bunlar, dayanıklı

deniz hayvanlarının hayatta kalması için kesinlikle gereklidirler. Onlar olmasaydı karidesin sürekli olarak kafası karışır ve yönünü şaşırırdı. Yükselen gelgitlerin ve akıntıların ardından tekrar tekrar ve baş aşağı yuvarlanırlardı. Sadece başlarındaki taşa yer çekiminin hafifçe çekilmesini hissederek, baş aşağı mı yoksa dik mi olduklarını anlayabilmekteler.

Büyük sevgi ve bilgelikle, Tanrı bu mekanizmayı sağladı, böylece alt boyuttaki karidesin yaşam alanının çalkantılı unsurları arasında saygın bir dengeyi korumasına imkân tanıdı.

Hiçbir karidesin bana bu gerçekleri söylemediği açık olduğuna göre, bu şaşırtıcı bilginin nasıl ortaya çıktığını merak edebilirsiniz. Birkaç yıl önce bir deniz biyoloğu, büyük bir akvaryuma yerleştirilmiş birkaç karides üzerinde bir deney yaptı. Bilim adamı akvaryumun dibine kum yerine çelik talaşlar yerleştirdi. Deri değiştirme zamanı geldiğinde,

karideslerin her biri yerden bir taş yerine bir parça çelik aldı ve kafasına yerleştirdi.

Sonra biyolog güçlü bir elektromıknatıs getirdi ve onu akvaryumun tepesine yerleştirdi. Hemen tüm karidesler ters çevrildi ve ters bir şekilde ilerleyerek etrafta yüzmeye başladılar. Mıknatısın çelik şerit üzerindeki çekimi yer çekiminden daha güçlüydü ve yukarının aşağı, aşağının da yukarı olduğuna inanıyorlardı. Bilim adamı deneyi daha dramatik hâle getirmek için okyanustan bir karides getirdi ve onu akvaryuma yerleştirdi. Doğal olarak, sahneye henüz yeni gelen bu karides uygun dik pozisyonda bulundu.

Eminim bu tuhaf yaratığın tankta ortaya çıkmasıyla ne kadar şaşkınlık yaşandığını düşünebilirsiniz. Muhtemelen bu rahatsız edici ortamda bazı kötü dedikoduların yayılmaya başladığını hayal edebilirsiniz. “Bu kaçık kendini kim sanıyor? Kimi etkilemeye çalışıyor? Bu ucube bize yüzmenin daha iyi bir yolunu

göstereceğini mi sanıyor? Neden baş aşağı yapıyor?” gibi sözler dolaşmaktaydı.

Görüyorsunuz, o kafasında çelik taşıyan, yanlış yönde yüzen kalabalık, yeni gelenin aslında doğru yüzen tek karides olduğunu hiç anlamamıştı. Doğru olduğunu kanıtlamak için her zaman iki şeye güveniyorlardı- duyguları ve çevrelerindeki çoğunluğun yaptığı şey. Ancak şimdi statü taşlarına müdahale edildiği için, her iki durumda da bir yalana inanmaları için kandırıldılar.

Duyguları Takip Etmek Veya Kalabalığa Uymak

Bu hikâyeyi düşündükçe, bu dünyada yol alırken hepimizin bir akvaryumda olduğumuzu daha iyi anladım. Etrafımızda, ruhsal dengemizi bozmaya ve bizi alt üst etmeye çalışan güçlü ayartma mıknatısları var. Duygulara ve çoğunluğun fikrine güvenenler, dış güçlerin güçlü çekiciliğiyle kolayca alt edilirler. Kendilerinin de aynı şeyi yaptığına

dair pek çok kişinin varlığıyla avunan bu kişiler, çok geçmeden her şeyi kendi çarpık görüşleriyle bağlantılı olarak görmeye başlarlar. Daha iyi okuyabilmek için tüm işaretleri tersine çevirir, dengeli ve doğru olduklarına, onlardan farklı düşünenlerin ise haksız olduğuna dair kesin bir inanç geliştirirler. Eninde sonunda yanlış doğru, doğruyu yanlış olarak görürler. Algılarının tersine giden herkes, anında fanatik veyahut eleştirel bir baş belası olarak damgalanır.

Bu, büyük bir gerçeğe işaret ediyor: *Doğruyu ve yanlış duyularımızla veya çoğunluğun yaptıklarıyla ölçemeyiz!* Gerçeğin nerede olduğunu bize söyleyecek, dışımızdan bir şeye ihtiyacımız var. Dürtülerimiz mıknatısın çekimi kadar gerçek olabilir ama aynı zamanda yanıltıcı da olabilirler. Sayısız arkadaşımız saygın ve dindar olabilir, ancak statü taşları, düşman tarafından zekice sabote edilmiş aynı yanlış rehberlik sistemiyle bağlantılı olabilir.

Hıristiyan için tek bir gerçek, yanılmaz statü taşı vardır ve bu da Kutsal Kitap'tır.

Bu, Söz zihne yerleştirildiğinde, her zaman güvenilir olan bir doğruluk standardı sağlar. Her duygu dürtüsü onun tarafından test edilmelidir. Sözlere, eylemler ve düşünceler de dahil olmak üzere tüm yaşam tarzı, o tek, büyük, doğru yönü gösteren kontrol merkezinin denetimi altına alınmalıdır. Bugün, Tanrı'nın iradesinden sapmaların çoğunun ya *duyguları takip etmeye* ya da *kalabalığa uymaya* dayandığını söylemek abartı olmaz.

İblisin böylesine şeytanî bir uzmanlıkla kullandığı bu iki güçlü silahı incelemek bizim için çok önemlidir. Her ikisinin de kökleri, insanın en derin psikolojik ihtiyaçlarından kaynaklanmaktadır. Manevi düşmanımızın neredeyse 6.000 yıldır insan doğasını incelediği gerçeğini çoğu zaman gözden kaçıırıyoruz; bu, günümüzün en başarılı psikiyatristlerinininkinden epeyce daha uzun bir süredir. Ayrıca duygusal zayıflıklarımız üzerinde deneyler yapmış ve bunları en savunmasız anlarımızda bizi sömürmek için kullanmıştır.

Kaç kişi onun manipölatif araçlarının kurbanı oldu? Beden odaklı toplumumuza net bir bakış, bu cevabı sağlar. İsa, bunu gerçekleşmeden çok önce gördü ve öğrencilerini ve bizi bu saldırıların gücü konusunda uarmaya çalıştı. İsa şöyle demiştir, “Oysa yaşama götüreren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır” (Matta 7:14).

Başka bir vesileyle Efendi şu önemli soruyu sordu: “... İnsanoğlu geldiği zaman acaba yeryüzünde inanç bulacak mı?” (Luka 18:8). Aynı konuşmasında İsa, “Nuh’un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu’nun günlerinde de öyle olacak” (Luka 17:26) demiştir.

Açıkçası, dünya sakinlerinin yalnızca küçük bir kısmı son günlerin ezici aldatmacalarından kaçacak ve kurtulacak. Az sayıda bir geriye kalan topluluk, her zaman olduğu gibi, kendini, kalabalığı veya başka bir kişiyi memnun etmektense doğru olanı yapmakla daha fazla ilgilenecektir. Tarihin kaydı, kalabalığın rahat çekiciliğini

reddetmeye cüret eden o küçük muhalif grubun hikâyesini tutarlı bir şekilde anlatmaktadır. Çoğunluk, gerçeği asla istedikleri gibi yaşamalarına izin verecek pürüzsüz, kolay ve kullanışlı bir din aramıyor gibi görünüyor. Onlara göre, özveri veya disiplinli bir yaşam tarzı talep eden herhangi bir doktrin kötü haberdır.

Gerçeği Anlatmak Kolay mı?

Bugün çoğu kilisede bu kadar tek taraflı bir müjdenin duyurulmasının nedeni kuşkusuz budur. Takdir edilen ve iyi karşılanan şeylerden bahsetmek hoştur. Tanrı'nın hiçbir elçisi, sadece inanç ve kabul gerektiren aklanma ve karşılıksız lütuf hakkındaki değerli gerçekleri bildirmekten çekinmez. Yine de müjdenin iyi işler ve meyveleriyle ilgili başka bir yönü daha vardır. Bunun adı kutsallaşmadır. Bu, her yaşam durumunda itaat ve Mesih gibi davranıştan bahseder. Bu, bugün kitleler arasında pek rağbet görmeyen inanç yoluyla doğruluğun

yönüdür. Harekete geçmeyi ve itaat etmeyi gerektirir.

Bazı vaizler, reddedilme ve alay konusu olma korkusuyla bu konudaki yalın gerçeği anlatmaktan çekiniyor mu? Diğer sadık bekçilerin yasa-perest ve yargılayıcı oldukları gerekçesiyle saldırıya uğradığını görmek onları korkuttu mu? Bu soruyu kendi gözlemlerinize dayanarak cevaplayabilirsiniz. Yunus peygamberin örneği, gerçekleri olduğu gibi anlatmanın kolay olmadığının etkileyici bir kanıtını sunuyor. Kimse onun görevini hoş karşılamıyordu.

Her renkten ve çeşitten günahkârın önünde durup İsa'nın ültimatomunu vermek daha mı kolaydır, "Git ve artık günah işleme!" Tanrı'nın bir elçisi olarak size diyebilirim ki, bu uyuşturucu bağımlıları, ayyaşlar ve fahişeler için üzülme ve günah işlemekten vazgeçmek için gereklilikleri hafifletmek için korkunç bir ayartma var. Biz onlara kolaylık sağlamak isteriz. Hayat tarzlarını değiştirmeleri gerektiği

düşüncesiyle onların cesaretini kırmak istemiyoruz. En azından hemen değil. Onların dünyasal doğasını biraz daha hoşgörülü tutmak, onlar için dinin daha rahat olmasını sağlamak istiyoruz.

Soru: Herhangi bir derecede günah işlemeye devam etmeyi destekleyen herhangi bir gerçek din var mı? Kutsal Kitap'ın tamamında, yalnızca işlediğimiz günah miktarını azaltmamız gerektiği düşüncesini ileten herhangi bir ifade var mı? Mesih'in aklayıcı, dönüştürücü lütfu, kasıtlı, bilinen herhangi bir günahın uygulamasını örtebilir mi? Pavlus şöyle bildirmiştir, “Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; sonuç olarak, istediğinizi yapamıyorsunuz” (Galatyalılar 5:17).

Eğer bu ifade konuda yeterince güçlü değilse, Romalılar 8:13'teki elçinin daha ileri sözünü okuyun: “Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama bedenin kötü işlerini Ruh'la öldürürseniz yaşayacaksınız.” İşte bu! Ya birini ya da

diğerini yapabiliriz, ancak aynı anda ikisini yapamayız. Ya bedenın arzularına göre ya da Ruh'a göre yaşarız. Pavlus, "Bunlar birbirine karşıttır" demiştir. Bu yeterince açık. Bu iki güç arasında yetki paylaşımı olamaz. Bedendeki işleri öldüreceğiz ya da onlara uyum sağlayacağız. Peki ya hangisi olacak? İkiyi birden olamaz.

Biz kalabalığı takip etme konusuna geri dönelim. Çoğunluğun genellikle haksız olduğunu ve günahlarının kendisine söylenmesini istemediklerini keşfettik. Aynı zamanda, o kalabalığa ne kadar yanlış olduklarını söylemenin ne kadar zor olduğunu düşündük. İşte burada, İsa'nın şu sözlerini okumak uygun görünmekte, "... Siz insanlar önünde kendinizi temize çıkarıyorsunuz, ama Tanrı yüreğinizi biliyor. İnsanların gururlandıkları ne varsa, Tanrı'ya iğrenç gelir" (Luka 16:15).

“**P**ek Saygın Şeylerin” Tehlikeleri

Son cümle bugün hepimiz için paha biçilmez bir ilke

içeriyor. İsa bunu, günün kabul edilebilir kurallarına uydukları için adaletsiz yöntemlerini utanmadan haklı çıkaran Ferisiler'e söyledi. Çoğunluğun görüşünün hemen hemen her sorunun yanlış tarafında olacağını açıkça belirtti. Çoğu insanın yıkıma giden geniş yola gireceğini zaten bildirmişti. Onların görüşleri ve uygulamaları, hatalı olanları, yani kaybolacak olanları temsil etmekteydi. Ancak bu, dar yoldaki "az" sayıdakilere karşı en büyük sayıda kabul görecektir. Şaşırtıcı olan şey, insanların çoğu arasında "pek saygın şeylerin" Tanrı'nın gözünde iğrenç olmasıdır.

Günümüz toplumunun üzerinde çalıştığı ilkelere baktığımızda bu sözün doğruluğunu görmek hiç de zor değil. Giyim, beslenme, eğlence ya da eğitim standartlarına bakarsak dünya yöntemleriyle Tanrı'nın idealleri arasında çok büyük bir fark vardır. Bazen İsraililer gibi çevremizdeki milletler gibi olmadığımız için sıkıntı çekeriz, ancak

Tanrı bize yaşamamız için daha iyi, daha yüksek bir standart vermiştir.

Birçok kişi, Kutsal Kitap boyunca açıklanan, neredeyse çileci kutsallık öğretisine hayret etmiştir. Tanrı eski halkının putperest uluslarla karışmasını ve evlenmesini neden yasakladı? Yeni Ahit yazarları ayrıca, ruhani İsrail'in "dışarı çıkması" ve "dünya" adını verdikleri bir sistemden ayrı olması için defalarca çağrıda bulunmuşlardır. Bu çağrılanlar "kilise" olarak tanımlanır ve her zaman "dünya"nın karşısında yer alır. Kilise kelimesi, iki Yunanca kelimenin birleşiminden gelir: "Dışarıdan" anlamına gelen "ek" ve "çağrılan" anlamına gelen "kalleo". İkisi birleşince *eklesia* yani kilise, çağrılanlar anlamına gelir.

Tanrı neden "az" sayıdaki takipçisinin geniş yoldaki "çok sayıda" kişiyle yakın ilişkisini onaylamaz? Ve çoğunluk neden kaybolmayı seçiyor? Şeytan onları kendisinin programına uymaları için nasıl böyle kitleler hâlinde çekiyor? Bu

soruların cevapları, peygamberlerin ve müjde yazarlarının bu çoğunluktan ayrılma konusundaki ısrarlı çağrılarına da bir açıklama sağlayacaktır.

İşte bu yüzden pek çok kişi kötü tarafından ele geçirilmiştir: onun dost olma planı, zihnin tanınan bir yasasına dayanır ve bu yasa, çevremizdeki insanlara zamanla uyum sağladığımızı belirler. Onların sözlerini ve yaşam tarzlarını duymanın ve görmenin bilinçsiz etkisi, bir zamanlar tiksindirici olan şeyleri yavaş yavaş kabul etmeye doğru inşa etmektir. Böyle bir maruz kalmanın şekillendirici etkisi, ahlâkî rezervleri yıkar ve sonunda günaha uzlaşmacı bir tavır geliştirir.

Tüm düzen ölümcüldür çünkü mayalama süreci o denli kurnazca gerçekleşir. İşbirlikçi, hiçbir noktada etrafındaki insanlar tarafından farkında olmadan manipüle edildiğinin bilincinde değildir. Hiçbir tehlike uyarısı verilmez. Vicdan, yeni hoşgörülü düşünce tarzına doğru derece derece eğilir. Ruhsal “statü

taşları” bu şekilde değiştirilmiştir. Kutsal Kitap ilkesinden çoğunluk görüşüne yavaş geçiş, değişimin derecesi nedeniyle genellikle minimum ruhsal anlaşmazlık ile gerçekleşir.

Anketler defalarca göstermiştir ki, çevresel girdilerin öldürücü etkisi altında ahlâkî standartlar düşmüştür. Kutsal olmayanlarla iç içeyken kutsal olmak mümkün değildir. Kötülükleri sürekli olarak zihne maruz bırakamayız ve sonuçlarını çekmeden kutsal olamayız. Tanrı'nın Ruhü, benlik dünyasından ayrılmayı teşvik etmekte hiç hata yapmadı. Dua ve Kutsal Kitap çalışması bile, cezbedici günahkâr sahneleri izlemeye ve yozlaştırmaya getiren sözlere ve seslere kulak vermekle yapılan bir hatalı seçime karşı koruma sağlayamaz.

Duyguları Takip Etme Yanılgısı
 Karides dersini anlamamızın bizim için neden önemli olduğunu artık daha iyi anlayacağımıza eminim.

Kalabalığı takip etmek hiçbir zaman güvenli değildir. Ama şimdi hatalı bir statü taşının ikinci tehlikeli sonucuna bakalım. Karides, statü taşı üzerinde çalışan kuvvetli dış güçler tarafından üretilen duygulara güveniyordu. Belli ki bu duygular yanlış ve güvenilmezdi çünkü kafasındaki minik taş değiştirilmişti.

Dikkatle not edin: Duyguları takip etmek, kalabalığa uymaktan daha güvenli değildir. Karides o mıknaşın çekimi konusunda kendini her ne kadar güvende hissetse de bu onun yanlış davranmasına ve kendini aptal durumuna düşürmesine yol açtı. Şeytan, her birimizi aynı şeyi yapmaya yönlendirmekten mutluluk duyar. Tanrı Sözü'nden başka bir "dayanma taşına" güvenmelerini sağlayarak bunu çoğunluğa karşı zaten yaptı. Şeytan, göz kamaştırıcı, ışıltılı bir toplumun güçlü mıknaşını kullanarak çok zevkli ama aldatıcı duygular yaratmıştır. Milyonlarca insan, kendilerini gülünç derecede aşırı güvenli ve güvende hissettikleri sahte bir güvenlik durumuna sürüklendi. Sanki hipnotize edilmişler

ve kendi zihinlerinden başka bir zihnin iradesine boyun eğiyormuş gibiler.

Dünyanın çoğunluğu gerçekten şeytanın hipnotik güçleri tarafından oluşturulan bir hipnoz durumunda mı çalışıyor? Zihin bilimcilerinin neredeyse herkese böyle bir durum yaratma yeteneğini kimse şüpheyle karşılayamaz. Bir özneyi hipnoz altına almak için her zaman bir temas noktası kullanılır. Dikkat, konuşulan sözlerin yanı sıra bir ışığa veya başka bir nesneye odaklanmalıdır. Bu bilinçli dikkat olmadan hiç kimse hipnozcinun etkisi altına alınamaz.

Şeytanın, birini kontrolü altına almak için benzer bir dikkate mi ihtiyacı vardır? Ayrıca bir temas noktası olarak şeytan genellikle hoşgörülü bir zayıflık, bedensel bir çekicilik veya başka bir baştan çıkarıcı alan kullanır. Tek güvenliğimiz, onun çekici dikkat çekici aygıtlarını izlememek veya dinlememek için kendimize asla izin vermemektir.

Duygular, gerçeği test etme kriteri hâline geldiğinde, mantıksız bir şekilde

savunmacı bir tavır ortaya çıkar. En samimi insanlar, kendilerinin haklı olduklarına ve diğer herkesin tamamen haksız olduğuna sorgusuz sualsiz ikna olmuşlardır. Tek taraflı duygularının verdiği güvenli rahatlık içinde, kendi dışındaki objektif gerçeğe dayanan her türlü mantığa veya akla direnirler.

Böyle bir duygu veya ruh hâli bir Hıristiyan için tehlikeli olabilir mi? Gerçekten de şeytan bunları mantıklı bir şekilde hareket etme yeteneğini yok etmek için kullanır. Diyelim ki havalandırması olmayan küçük bir odada oturuyorsunuz. Gaz yakan bir soba bir süredir etrafınızdaki oksijeni tüketiyor. Yavaş yavaş o kadar uykulu hâle gelirsiniz ki beyniniz zar zor düşünebilir. Koltuğunuzdan kıpırdamak istemezsiniz. Özellikle, pencereyi veya kapıyı açmak için ayağa kalkmak istemezsiniz. Yine de hareket etmeye karşı hissettiğiniz şey, odada daha fazla oksijen almak için hemen harekete geçmeniz gereken bir tehlike işaretidir; aksi takdirde bir daha asla hareket edemeyeceksiniz.

Hiç dua etmeme ya da Kutsal Kitap'ınızı okumama havasına girdiğiniz oldu mu? Tabii ki olmuştur. Bende de oldu. Bu duyguya teslim olmalı mıyız? Dinleyin, oksijen bedeninin nefesi olduğu gibi, dua da ruhun nefesidir. Dua etmeye ve okumaya karşı olan ruh hâlimiz, ruhsal yaşamımızın tehdit altında olduğunun bir işaretidir ve hemen bunu yapmamız gerektiğini gösterir. İşte o zaman kendimizi zorlamalıyız, dizlerimizin üzerine çökmeliyiz ve biz dua ettikçe, ruhsal arzular geri dönmeye başlayacaktır. Çok geçmeden dua, neşeli, tatmin edici bir ayrıcalık olarak geri gelir bize. Ancak şeytanın “duygular” tuzağının hipnotize edici büyüsünü onun temas noktasına karşı hareket ederek kırmazsak, büyük bir ruhsal tehlikeye gireriz. Gerçek şu ki, harekete geçmeliyiz ya da harekete geçirilmeliyiz.

Eylem veya Tepki

Bu bizi, her birimizin ya eyleme geçmeye ya da tepki vermeye dayalı bir hayat yaşadığına dair fantastik

bir kavrayışa getiriyor. Nasıl bir hayat yaşayacağımız konusunda kendi bağımsız kararlarımızı veririz ya da sadece diğer insanların bize olan davranışlarına tepki gösteririz. İkinci durumda, hayatımızın yönünü bir başkasına devreder ve nasıl bir insan olacağımızı belirlemelerine izin veririz.

Lütfen, hâlâ şeytanın duygularımızı manipüle etme konusundan bahsettiğimize dikkat edin, ancak bu durumda o, kontrolünü uygulamak için başka biri aracılığıyla çalışır. Muhtemelen hiç kimse başkalarının eylemlerinden bir dereceye kadar etkilenmenin ötesinde değildir, ancak büyük çoğunluk aslında etraflarında gelişen koşullar ne olursa olsun o koşulların piyonlarıdır. Onlar en önemli kararlarını düşünerek akıl yürütme ya da duaya dayandırmak yerine, duygularının başkaları tarafından nasıl harekete geçirildiğine bağlı olarak herhangi bir yöne ya da her yöne fevri bir şekilde saldırırlar.

Dr. Hunter, koroner hastalığa yakalanmış bir İngiliz kalp cerrahıydı. Bir gün meslektaşına şunları söyledi, “Yaşamım beni rahatsız etmeyi seğen herhangi bir alęak kişinin elinde.” Kendi kendine yaptığı bu kehanet geręekleřti. Daha sonra biri ona onu fkeliendirecek bir şekilde davrandı ve kalp krizi geğirerek öldü. İşte bu, eğitimin ve yüksek zekânın bizi düşmüş insan doğamızın aptallığından koruyamayacağının bir örneğidir! Tüm onurlu öğrenim dereceleri, Dr. Hunter’a kendi ruhunu kontrol etme hakkı vermedi. Kelimenin tam anlamıyla, kendisinin hayatta kalıp kalmayacağına ya da öleceğine dair karar verme yetkisini başka bir kişiye vermiş oldu.

Ancak doktorun hatası, kendi sonsuz kaderini geręekten başkalarının belirlemesine izin verenlerin yanında önemsiz kalır. Her gün etrafımızda gereksiz bir dramın korkunę bir şekilde oynandığını görüyoruz ve çoğu zaman kilise yeleri de buna dahil oluyor. İnsanlar,

kendilerine yapılan muameleye misilleme olarak değişken duygularının kontrolden çıkmasına izin verirler ve onlara karşı en karanlık günahlardan bazıları cennetin kitaplarına kaydedilir. Pek çok kişi kendi davranışlarının sorumluluğunu üstlenmeyi reddettikleri için hayatlarını kaybedecek. Aslında onlar eyleme geçmezler; sadece tepki verirler. Disiplinli, kontrollü bir yaşam sürmek için ilahî güce sahip olmayanların doğrudan ya da dolaylı olarak şeytan tarafından yönetileceğini çekinmeden söyleyebiliriz. Hiç kimse kendi içinde bu tür bir güce sahip değildir. Hem dostların hem de düşmanların her türlü kışkırtmasına direnerek kendi hayatını kontrol edebilme yeteneği, Tanrı'nın lütfundan gelmelidir.

Tepki göstermekten korunmanın gerçek sırrı, Pavlus'un Filipililer'e olan öğüsünde bulunur: "Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun" (Filipililer 2:5). İsa'nın düşüncelerinde olan hiç kimse karşılık veremez. Çarmıhta İsa hiçbir intikam, kızgınlık veya misilleme işareti göstermedi.

Onun duası şuydu, “Baba, onları bağışla ... Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.”

Bu ruh hâline, insanlar bedenli hâleriyle erişilebilir mi? Gerçekten de İsa, tıpkı bütün çocukların ebeveynlerinden miras aldığı aynı düşmüş insan doğasına sahipti. Yine de o hiçbir zaman herhangi iğneleyici, insanları tersleyen veya aşağılayan tepkiler vermedi. O'nun sergilediği türden bir sükûnet, bunu inançla sahiplenecek olan Tanrı'nın her inançlı çocuğuna vaat edilmiştir. Pavlus, 2. Korintliler 10:5'te şöyle dedi: “Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz.” Hiç kimse Mesih'in düşünceleri ve zihniyle bu tür bir bütünleşmenin hem mücadele hem de teslimiyet olmadan gerçekleşebileceğine inanmasın. Karakter, Kutsal Ruh ile birlikte işleyen iki şeyin tanrısal modelleri uyumlu hâle getirilmesiyle oluşur: insanın iradesi ve insanın eylemleri. Tanrı, bu iki şeyi bizim için yapmayacaktır. Her kişi, günahlarından dönmek için bir karar

vermelidir, ardından günahına zıt olacak şekilde eyleme geçmeye başlamalıdır. Bu adımların hiçbiri, Ruh'un etkinleştiren gücü eşlik etmeseydi etkili olmazdı. Hiç kimse kendisine yapılan muameleye öfkeyle tepki vermeyi bırakma gücüne sahip değildir, ancak tepki vermeyi bırakmayı seçme gücüne sahiptir. Aynı şekilde, tepki verme dürtüsüne karşı koyma yeteneğine de sahiptir. Bu iki adım zafer getirir mi? Gerçekten de vaat edilen kurtuluş talep edildikten sonra alındığı zaman bu, gerçek inancın çarpıcı kanıtlarını sağlar. Ve buna karşılık inanç, Tanrı'nın her şeye gücü yeten kolunu, herhangi bir günahın işlenmesine karşı ezici bir güçle müdahale etmesi için hareket ettirir.

Tepkisel Durumlarla Başa Çıkma
İnancın yanı sıra, gücendiriyormuş gibi görünen kişilere karşı bir anlayış felsefesi geliştirmek de çok önemlidir. Sorunun büyük bir kısmı, o kişilerin neden

böyle davrandığını düşünmeye isteksizlik veya bunu anlayamamaktan kaynaklanır.

Bu, kendi tutumumuzun saldırgana karşı nasıl tepki verdiğimizizi büyük ölçüde belirlediği kanıtlanmış bir gerçektir. Ne yazık ki, fiziksel veya sözlü saldırı altındayken düşünceli ve makûl olmaya pek meyilli değiliz. Dürtüsel öfke, kontrolü ele alır ve kendimizi korumak için karşımızdaki kişiye körü körüne saldırırız. Bu aşırı hassas duyguların üstesinden gelebilseydik eğer, karşı tarafın niyeti hakkında birkaç soru sormak ve cevap almak için zaman kazanabilirdik. Birkaç dakikalık mantıklı düşünce bile, suçlunun yanlış bilgilerle hareket ediyor olabileceği ve yaptığı şeylerde aslında çok samimi olabileceği ihtimalini ortaya çıkarabilir. Bu kesinlikle ona karşı kendi tepkilerimizi iyileştirebilir.

Yıllar önce duyduğum bir hikâye bana öylesine ilham verdi ki, hizmetim boyunca bu hikâyeyi sık sık paylaştım. Birçok kez, özellikle zor bir kişisel stres

dönemini atlatmama yardımcı olması için hikâyeyi kendime tekrar anlatma ihtiyacı duydum. Hikâye, bir gün bir arkadaşıyla sokakta yürüyen Philip adında eski bir Yunan filozofuyla ilgilidir. Tam yürüdüğü sırada Philip'in bir düşmanı tepedeki bir pencereden onun yaklaşmasını bekliyormuş. Philip'in düşmanı, ikili yanlarından geçerken yaşlı bilge adamın üzerine bir kova su boşaltmış. Philip bu hakarete en ufak bir tepki dâhi vermeden, hiçbir şey olmamış gibi konuşmasına devam etmiş. Arkadaşı durmuş ve kendisine bu kadar kaba davranan adamı bulup cezalandırması için yardım etmeyi teklif etmiş. Philip sessizce kimsenin ona yanlış bir şey yapmadığını söylemiş. Arkadaşı hayretle itiraz etmiş, "Ama adam üzerine su döktü. Sırılısıklam oldun." "Hayır," diye cevap vermiş filozof, "Yanılıyorsun. O adam benim üzerime su falan atmadı. Benim olduğumu düşündüğü adamın üzerine attı."

Ne güzel bir tutum! Ve herkes başkalarının duygularına böylesine özverili bir şekilde saygı duysa ne kadar büyük bir değişim olurdu. Eğer herkes Philip'in felsefesini uygulasaydı, kişisel yabancılaşmaların, ırksal sorunların ve uluslararası anlaşmazlıkların çoğu bir anda çözülebilirdi.

Bir süre önce genç bir anneyi vaftiz için hazırlamaktaydım. Kilisenin ilkelerini son bir kez gözden geçirmek için onu ziyaret ettiğimde, aniden gözyaşlarına boğuldu. "Ben vaftiz olamam" diye ağladı. "Dün gece annem beni ziyaret etti ve kardeşimden nefret ettiğim için vaftiz olmamın doğru olmayacağını hatırlattı." Benim nazikçe teşvik etmem üzerine Carol, tek erkek kardeşinden bunca yıldır neden nefret ettiğini ilk kez anlatmayı kabul etti. Annesi bile bu acılı ruhun ardındaki nedenleri bilmiyordu. Yedi yaşındayken ergenlik çağındaki erkek kardeşi onu cinsel olarak zorlamaya ve bunu birine anlatmaması konusunda onu tehdit etmeye başlamıştı.

Carol, sekiz yıl boyunca o acımasız ağabeyinin ellerinde hayal bile edemeyeceği istismarlara maruz kaldı.

Carol'ın kardeşine karşı duyduğu öfke ve nefreti gerçekten anlayabiliyordum. Onun haklı olarak hissettiği insanlıktan çıkarılma ve aşağılanma duygusu beni şaşkına çevirmişti. Bu derin psikolojik acılar ve yaralar karşısında onun duygularını değiştirebilecek herhangi bir şeyi nasıl söyleyebilirdim? Sonra eski Yunan filozofunun hikâyesini hatırladım. Bunu ona anlattıktan sonra, o hor görülen kardeş hakkında daha fazla bilgi istedim. Hiç Hıristiyan olmuş muydu? “Hayır,” dedi Carol, “o bir Hıristiyan'ın tam tersiydi. Her zaman şeytanların kontrolü altındaymış gibi görünüyordu ve yine aynı şekilde, aynı durumdadır.”

Ona dedim ki, “Carol, kardeşinin yaşamında Tanrı'nın lütfunun gücünü hiç bilmemiş olması bir talihsizlik değil mi? Yaptığı her şey gerçekten de şeytan tarafından kontrol ediliyordu. Onun

yaşamında Tanrı olmadan, şeytan'ın onun aracılığıyla yaptığı şeylere karşı koyma şansı yoktu. Şeytan tarafından manipüle edilmiş ve kullanılmıştı. Eğer, Efendimiz İsa'yı tanımış olsaydı, asla böyle davranmazdı. Sana sevgi ve saygıyla yaklaşabilirdi. Şimdi bana onun hâlâ Hıristiyan olmadığını söylüyorsun. Hâlâ kötü şeyler yapmaya zorlanıyor ve karşı koyacak gücü yok. İsa hakkında bir şeyler öğrense ve O'nu kabul etse ne büyük bir fark yaratırdı. Senin Mesih'te bulmuş olduğun sevincin aynısına o da sahip olurdu. Onun için dua etmeliyiz Carol, bir şekilde onu kullanan bu şeytanî gücün altından çıkabilsin diye dua etmeliyiz.”

Ben konuştukça göz yaşları tekrar dökülmeye başladı, ama bu kez nefret etmekten ziyade acınacak ve dua edilecek kayıp bir kardeş için üzüntü ve merhamet gözyaşlarıydı bunlar. Carol o gün dizlerinin üzerine çökerek Tanrı'dan kardeşini şeytanın gücünün sefil esaretinden kurtarmasını istedi. Kendi

kişisel nefreti o döktüğü göz yaşlarıyla yıkanmıştı ve ertesi gün eski Carol'un sulu mezara gömüldüğünü görme sevincini yaşadım. Ağabeyinin, tam olarak olmasa bile kendisini tanımadığını fark ettiğinde hayatı değişmişti. Ağabeyi Carol'a bir insan olarak duyarlı olsaydı, ona bu şekilde davranmazdı. Onun anlayış şekli günah yüzünden çarpılmıştı.

Hayat yolunda bize kötü davranan insanlar için de aynı şeye inanabilir miyiz? Ne yaptıklarını tam olarak anlasaydılar aynı şekilde davranırlar mıydı? Kendimiz hakkında, duygularımız ve gerçekte kim olduğumuz hakkında tam bilgiye sahip olmadıklarını düşünemez miyiz? Keşke onlara bu şüpheden faydalanma hakkı tanıyabilsek ve "Bunu gerçek benliğime yapmadılar. Bunu benim olduğumu düşündükleri kişiye yaptılar." Ancak o zaman onlar için üzülebiliriz, çünkü daha iyisini bilmiyorlar. Ve hatta en iyisi onlar için dua etmeye dâhi başlayabiliriz.

Böylelikle tekrar kafasında taş olan karidesin öğrettiği iki büyük derse geri dönüyoruz. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kişisel duygularımızla ya da çoğunluğun ne yaptığıyla ölçemeyiz. Dayanak taşımız Tanrı Sözü olmalıdır. Kalabalık ne olursa olsun, ruh hâlimiz ya da duygularımız ne olursa olsun, insanların bize davranış biçimleri ne olursa olsun, yaşamlarımızı tanrısal ilkeler temelinde düzenlemeyi seçmeliyiz. Pavlus gibi biz de şöyle diyelim: “Mesih’le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı’nın Oğlu’na inanç içinde sürdürüyorum” (Galatyalılar 2:20).

AmazingBibleStudies.com

adresindeki ÜCRETSİZ
Kutsal Kitap Çalışması
kursumuzu kaçırmayın

Bugün kaydolun!

Post Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com